

1

Frøken Smith

Det var tidligt, alt for tidligt at blive vækket om sommeren, da Erec Ulysses Rex' vækkeur kimedede. Uret hoppede utålmodigt op og ned på sine små metalben indtil det ikke kunne holde ud at vente længere. Så sparkede det til en marmorkugle som ramte Erec på kinden lige under hans glasøje.

Erec stønnede og gned sig i ansigtet. Han åbnede sit gode øje. Vækkeuret dansede rundt på kanten af bordet og lossede en kuglepen direkte ind i øret på ham. Han stønnede endnu en gang. Den irriterende tingest ville ikke lade ham være i fred før han stod op. Han kunne altid kaste uret gennem værelset, men det ville helt sikkert finde vej tilbage og vække ham endnu tidligere i morgen.

„Lad mig være. Jeg har jo sagt at jeg kan sove længe. Det er sommerferie.“ Så snart Erec løftede hovedet fra puden tog hans tandbørste, en

anden irriterende gave fra hans mor, fat i munden på ham. Den rystede sit børstehoved hen over Erecs tænder og holdt fast i hans læber med sine tynde arme og ben. Erec var lige ved at blive kvalt.

Han rev tandbørsten ud af munden, kylede den ned på gulvet og så den løbe ud af værelset. Aftenen forinden havde Erec låst vækku-uret inde i skabet på badeværelset. Han spekulerede på om tandbørsten mon havde hjulpet uret med at slippe fri.

For lang tid siden, da de havde haft råd til sådanne ting, havde hans mor bestilt disse underlige, livagtige genstande fra en butik der hed 'Vulcan'. I takt med at han blev ældre, blev han mere og mere vant til disse 'væsner' og betragtede dem næsten som kæledyr. Men hans adoptivmor, June O'Hara, insisterede på at gemme dem væk når de fik gæster, så gæsterne ikke troede at de havde mistet forstanden.

Det var starten på endnu en dårlig dag, i en dårlig uge, i hvad Erec syntes var et rigtig dårligt år. Hans store familie blev ved med at flytte til mindre og mindre steder og de blev fattigere og fattigere. De havde faktisk flyttet ni gange inden for det sidste år, hvilket gjorde det ret svært at få tid til nye venner, for slet ikke at tale om at miste dem igen hver gang Erec og hans familie flyttede.

Nogle dage forinden var tolvårige Erec, hans søskende, kæledyr og deres adoptivmor flyttet ind i hvad udlejeren kaldte 'en meget beskeden lejlighed' i New York City. 'Rent juridisk,' havde udlejeren tilføjet, 'er lejligheden alt for lille til jeres store familie.' Erec syntes at udlejeren var lidt for positiv i sin udtalelse om lejligheden. Erec havde ikke lyst til at krybe sammen på sofaen med sine brødre, så han sov i skabet hvor vaskemaskinen stod. Han håbede ikke at moren fandt flere hjemløse børn ... for det var de alle sammen.

Alle børnene i Erecs familie var ... ja, specielle. Erec havde et glasøje (som faktisk var lavet af en slags plastik). Elleveårige Nelly havde brug for et gangstativ. Trevor på ni år sagde næsten aldrig noget. De tretten-årige tvillinger, Danny og Sammie, var blevet fundet alene og forladte, og fireårige Zoey kunne være mere end almindelig wild.

Erec var høj og tynd og havde mørkt hår som var glat foran og krøllet bagtil. Glasøjet passede ikke helt til hans blå øje, men Erec havde et problem som var noget større end hans underlige hår og øje. Det var noget han kaldte 'tågetanker'.

De efterlod ham altid svimmel og utilpas og fik hans mave til at vende sig. Det værste af det hele var dog, at når først en tågetanke var poppet op i hovedet på ham, så var det som en ordre der *skulle* udføres. Han følte sig som en marionetdukke, ude af stand til at kontrollere sig selv, og uanset hvor meget han kæmpede, var han nødt til at adlyde.

Indtil videre havde alle de underlige ting han var blevet beordret til været gode, som for eksempel at lægge puder for foden af trappen før Zoey faldt ned ad den, eller at gribe fat i hende inden hun løb ud foran en bil. Det var ikke fordi han ikke var glad for at hjælpe, han følte sig bare mest af alt som en ulønnet barnepige med kvalme. Men, for at gøre det værre endnu, så var han også hjemsoget af frygten for at han en dag ville blive beordret til at gøre noget rigtig slemt.

Erec havde ikke sovet særlig godt. Han var blevet vækket midt om natten af et højt *klik* og havde fået ondt i maven, men tænkte at det sikkert bare var en lyd fra lejligheden som han ikke var vant til, og han var heldigvis faldet i søvn igen.

Han redte den forreste, glatte del af sit mørke hår, uden at bruge kræfter på de sammenfiltrede krøller i nakken, og trådte hen over sine to sovende hunde, Kong og Tutt. Stumtjeneren, som var endnu et af morens Vulcan-køb, stødte næsten ind i ham da han snublede ud i gangen. Den forsøgte at få opmærksomhed ved at steppe hen over gulvet og baske med sine træarme. Erec skubbede den væk.

Solen strømmede ind ad det lille køkkenvindue og glimtede i tvillingernes rødbrune hår: Dannys strittede lige op i luften og Sammies var ret tilbagelagt i en hestehale. Danny, som var høj og slank, stod og spiste 'Greve Guf' direkte fra pakken. Han rullede med sine blå øjne mod Erec. „Sammie vækkede mig.“

Sammie rynkede øjenbrynene og lænede sig frem i stolen. „Du ville

også have vækket *mig*, hvis den store ... klovn var på dit værelse og stirrede på *dig*.“

„Ja, helt sikkert,“ smaskede Danny.

„Hvad taler I om?“ spurgte Erec.

„Det dér.“ Sammie pegede på en kæmpekvinde som sad på en lille plastikklapstol foran hoveddøren med dellerne hængende ud over stolesædet. Hun lignede faktisk en klovn. Ansigtet var dækket af unaturligt hvidt pudder og hendes kuglerunde kinder var knaldrøde af rouge. Hun havde opstoppennæse og hendes små griseøjne var indrammet af tyk, blå krigsmaling. Sort, glat hår smøg sig om hendes ansigt og stoppede et sted over den første dobbelthage. Det kileformede pandehår fik hendes i forvejen hjerteformede ansigt til at ligne en dårlig fastelavnsmaske.

„Hvem er hun?“

„Barnepigen. Det er det rene trylleri at hun ikke har ødelagt stolen endnu,“ hviskede Sammie. „Hun stod foran min seng og så på mig da jeg vågnede. Jeg var sikker på at jeg havde mareridt.“

„Vækkede hun Nelly og Zoey?“

Sammie rystede på hovedet. „Hun stirrede kun på mig.“

„Endnu en beundrer.“ Danny blinkede koket med øjnene og viftede med hånden foran ansigtet.

„Ti stille.“ Sammie smilede bredt.

Danny sænkede stemmen. „Klovnekongres samles til ære for Sammie Rex. De finder hende så smuk at hun udnævnes til klovnedronning.“ Han løftede øjenbrynene. „Åh, nej! Din næse er allerede begyndt at blive rund!“

Sammie fniste og havde allerede glemt den dårlige start på dagen.

„Mor plejer ikke at tage af sted så tidligt,“ sagde Erec og så sig om efter hende. „Og hun bruger aldrig barnepiger mere. Hvor er hun?“

Danny trak på skuldrene. „Hun er vel ude at finde arbejde.“ Han skubbede morgenmadspakken hen mod Erec. „Vil du have noget?“

Erec tog en håndfuld. Han var godt klar over at moren var nødt til at arbejde flere forskellige steder for at kunne tage sig af dem, men det

føltes som om han aldrig så hende mere.

Brødristeren – som også var en Vulcan-specialitet – skød to stykker brændt toast efter Erec. Han greb dem, nærstuderede dem og lagde dem på bordet. „Jeg er dødtæt af toast.“ Brødristeren blæste et par røgringe og plumpede tilbage på bordet.

„Mor har glemt at gemme Vulcan-tingene,“ sagde Erec. „Stumtjeneren går rundt ude i gangen. Hvad nu hvis barnepigen ser den?“

„Så tror hun bare hun er gal,“ sagde Danny og syntes tydeligvis om idéen. „Det kunne være ret skægt.“

Pludselig begyndte værelset at snurre rundt. Erec tog fat i bordet og tog en dyb indånding. Hans mave slog kolbøtter. I det fjerne kunne han høre Sammie spørge ham om han var okay.

Angsten fyldte hans bryst. Nu skete det igen. Han ville blive beordret til at gøre et eller andet, men samtidig ville han stritte imod med næb og kløer, fordi tågetankerne fik ham til at føle sig så rædselsslagen og ude af stand til at kontrollere sig selv.

Så befalede tågetanken ham: *Find din mor.*

Hvor?

Uden for øst-indgangen til Hovedbanegården. Ved pølsevognen. Han havde på fornemmelsen at hun ikke ville være der, men han var nødt til at tage af sted alligevel. Hun var ikke kommet til skade, men hun var forsvundet.

Erec lod sig falde ned på en stol og foldede armene over brystet. Han var lige ved at kaste op. Det var jo fuldstændig hul i hovedet. Moren havde det fint og nu skulle han løbe den halve by tynd fordi hun var faret vild på vej til en jobsamtale? Glem det. Han skulle ingen steder. Hans mor kunne købe et bykort. Det var slemt nok at han hele tiden skulle passe på Zoey. Det var ikke fair.

Erec tog fat om sædet og kæmpede mod sin krops trang til at løbe ned til Hovedbanegården. Hans fødder dansede rundt om ham og benene skød frem under bordet i forsøget på at få ham til at rejse sig.

Danny løftede sit ene øjenbryn. „Er det en af de der tågetanker igen?“

Erec nikkede. Han greb fat om stolen og kæmpede mod trangen til

at rejse sig, indtil hans hænder gjorde ondt. Han var nødt til at overgive sig. Han ville ikke have et roligt øjeblik før han adlød tågetankernes befaling. „Jeg er nødt til at smutte,“ sagde han. „Jeg skal ud og finde mor.“ Han rejste sig.

„Hvordan vil du gøre det?“ spurgte Sammie. „Hun har ikke lagt nogen seddel om hvor hun er.“

Danny trak på skuldrene. „Han skal nok finde hende. Han støder sikkert ind i hende ved et tilfælde. Kan du ikke huske dengang hvor han sad og lavede lektier og var nødt til at løbe udenfor i sit nattøj og samle en skraldespand op, uden at vide hvorfor? Og det viste sig at der lå en radmager kat neden under den.“

Erec ville ønske at han kunne glemme det. Det var slemt nok at blive tvunget til at hjælpe andre hele tiden, for slet ikke at tale om at redde hvert eneste dyr i miles omkreds. Hvad var han egentlig? Universets tjener?

Uden at tænke over det løb han igennem sin søsters værelse og hen til skabet hvor hans mor sov, og samlede et billede af moren og Zoey op.

Nelly vågnede ikke, men Zoey stod allerede op i sengen. Hendes lyse krøller indrammede ansigtet med de store brune øjne og faldt ned over skuldrene på den lilla natkjole. Hun så på billedet og hoppede rundt i værelset. „Det er mig! Det er mig!“

Så denne her tågetanke ville altså have at han skulle tage et billede af sin mor med hen til en pølsevogn hvor hun *ikke* ville være for at kunne *finde* hende. Erec rystede på hovedet og stoppede billedet i lommen.

Bulldozerbarnepigens sad foran hoveddøren og balancerede på klapstolen. Hun spærrede øjnene op da hun så Erec, men lænede sig så tilbage og overvågede ham roligt og katteagtigt. Hun mindede ham om en underlig drøm han engang havde haft, hvor en af hans katte blev kæmpestor og forsøgte at æde ham. „Jeg skal ud ...“

Barnepigens så på et lille fjernsyn og løftede en finger. En nyhedsudsendelse skrattede: „Tanatos Baskania, selvudnævnt ’Fredens Kronprins’, fortsætter sin kamp for fred på jorden. Han mener at verdens ledere har brug for en større magt til at skaffe os den fredfulde eksistens

vi alle fortjener. Baskania og hans mange multinationale firmaer bruger enorme mængder penge og menneskekræfter på denne større magt, den nye verdensomspændende fredsorganisation: ’Verdens Øje’. I dag er Verdens Øje, trods stor uenighed, blevet accepteret som det ledende organ i De Forenede Nationer.“

Barnepigens nikkede og smilede spidst. „Det er en god mand,“ sagde hun hæst.

Erecs fødder stppede på stedet, parat til at løbe. „Jeg kommer snart tilbage.“ Men da han rakte ud efter døren, trak klovnekvinden en paraply frem som hun havde haft liggende under stolen og slog den mod håndtaget. Erec nåede lige at hive hånden til sig.

„Ingen forlader lejligheden.“ Barnepigens stemme lød som en rive der skraber hen over en grussti. „Skal du ikke introducere dig selv, unge mand?“

„Jeg er ked af det.“ Han rakte ud efter dørknoppen endnu en gang og med det samme røg paraplyen i vejret. Han trak hånden til sig.

„Du er Ked-af-det. Okay, Ked-af-det. Du kan kalde mig frøken Smith. Hvad hedder tvillingerne?“

„Danny og Sammie.“

„Hmm. Danny og Sammie.“

I samme øjeblik kom stumtjeneren slentrende ned ad gangen mens den jonglerede med tre hatte. Erec holdt vejret og ventede på at barnepigens skulle begynde at skribe. Han skulle have smidt stumtjeneren ind i skabet.

Barnepigens små, stikkende øjne – som var ved at drukne i blå øjen-skygge – så bare køligt på stumtjeneren uden at virke overrasket. Stumtjeneren virkede fornærmet og kastede en fjerde hat op i luften for at få mere opmærksomhed. Frøken Smith tændte en cigaret med et ligegyldigt udtryk i ansigtet.

„Jeg er nødt til at gå. Vi har ikke mere mad.“ Erec rørte ved dørhåndtaget lige inden paraplyen hamrede ind i det og strejfede hans fingre.

„Ingen går ud!“ Ordene gav genlyd i gangen og et ligegyldigt smil bredte sig over hendes ansigt.

„Men vi har ikke noget mad.“ Tågetanken tog fat i ham og hans knæ skælvede.

Barnepigen trak på skuldrene. „Jeg har svært ved at tro at I dør af sult.“ Hun kneb øjnene sammen og sugede de tykke kinder ind som om hun forsøgte at undertrykke et grin.

Erec prøvede at tage fat om dørknoppen ved at holde den ene arm i vejret for at forhindre paraplyen i at smække ham over fingrene, men denne gang fangede paraplyens usædvanligt store, krumme håndtag ham om hofterne og trak ham hen foran frøken Smith. Hun pustede røg i ansigtet på ham. „Gør det én gang til,“ hvæsede hun, „og jeg binder dig.“ Hendes strenge ansigtsudtryk gled over i et lille smil. „Men bare rolig. Det varer ikke længe før vi alle tager af sted. Så smut du bare ind til de andre.“

Erec fløj ud i køkkenet hvor tvillingerne sad og gloede dumt ud i luften. Frøken Smith askede på gulvtæppet.

„Hun er sindssyg,“ sagde Sammie, „men bare rolig. Vi skal nok få dig ud herfra.“

Erec var parat til at hoppe ud ad vinduet og seks etager ned til fortovet. „Hvor er Zoey?“ spurgte Danny. „Vi kan pudse hende på frøken Smith og så kan du stikke af mens hun løber forvildet rundt.“

„Se dér.“ Sammie pegede på frøken Smith som arrigt tørrede sig i ansigtet mens Zoey proppede gennemtyggede papirkugler ind i et sugerør. En spytpapirkugle ramte plet lige i frøken Smiths ene næsebor. Hun forsøgte at sparke til Zoey uden at rejse sig fra stolen, men Zoey grinede bare og rullede til siden. Danny og Sammie fniste.

Zoey fik ro på sig selv og sendte en spytpapirkugle direkte ind i frøken Smiths åbne mund. Frøken Smith spyttede og harkedede og forsøgte endnu en gang at sparke Zoey, men forgæves.

„Det er som om hun er limet fast til stolen,“ hviskede Sammie. Hun tog Zoey op. „Du kommer til skade, lille skat. Lad barnepigen være. Har du været ude at tisse?“

„Sammie er bare vildt mor-agtig,“ sagde Danny.

„Og du er bare vildt irriterende,“ sagde Erec. Trangen til at komme

af sted var så overvældende at han knap nok kunne trække vejret.

„Shh.“ Sammie blinkede til Erec. Hun tog Zoey med ud på badeværelset og råbte: „Frøken Smith, Zoey har brug for hjælp.“

Barnepigen sad og filede negle med cigaretten dinglende mellem to fingre.

„Frøken Smith! Vi har brug for din hjælp.“ Sammie lød desperat.

Frøken Smith holdt hånden frem foran sig for at beundre resultatet. „Badeværelsesassistance er ikke en del af min jobbeskrivelse.“

„Årh, vil du ikke nok. Hun bliver dårlig.“

„Virkelig,“ sagde barnepigen irriteret. Hun nynnede og filede neglene på den anden hånd.

Zoey forlod badeværelset med en hale af toiletpapir efter sig og Erec tabte pusten da han så derind. Det var som om han havde fået en spand iskoldt vand i hovedet.

Morens sorte briller med den tynde, silkeagtige kæde lå på håndvasken. Hun brugte dem kun sjældent, men gik aldrig nogen steder uden at de hang om halsen på hende. Erec havde faktisk aldrig set hende uden brillerne. Hun sov endda med dem på og Erec havde ved flere lejligheder undret sig over hvordan hun kunne undgå at ødelægge dem.

Han snuppede brillerne. Hans fødder nærmest svævede hen over gulvet mod hoveddøren ført an af tågetanken, indtil han stampede i gulvet et par gange og fik midlertidig kontrol over dem. „Prøv at se hvad jeg fandt.“

„Hold da op,“ sagde Sammie. „Jeg har aldrig set hende uden de briller.“

„Og hun bruger dem ikke engang,“ sagde Danny. „Måske er hun endelig blevet træt af dem.“

Det var sandt. De eneste gange Erec havde set sin mor tage brillerne på, var når hun var alene og havde brug for at tænke. Hun sad bare og stirrede ud i intetheden og bagefter var hendes øjne røde. Når Erec spurgte hende hvorfor, sagde hun at brillerne fik hendes øjne til at løbe i vand.

Han tog dem over hovedet og var sikker på at hun ville blive glad for

at få dem tilbage når han fandt hende. Danny prøvede at hive dem af for sjov, men kæden rykkede sig ikke.

„Jeg bliver nødt til at komme væk herfra.“ Erec så sig omkring og hev efter vejret.

Danny blinkede til ham og tog Zoey op. „Du kan finde mig under min seng,“ hviskede han. „Hvis det her virker, så løb.“

Et par minutter senere kom Zoey hoppende tilbage. „Danny kravler ud ad vinduet. Han er sikkert allerede langt væk!“

Frøken Smith skød op fra stolen som en raket og løb ind på Dannys værelse. Hendes små tykke ben og store fødder fløj hen over det beige-farvede tæppe.

„Hvad venter du på?“ spurgte Sammie. „Se at komme af sted!“

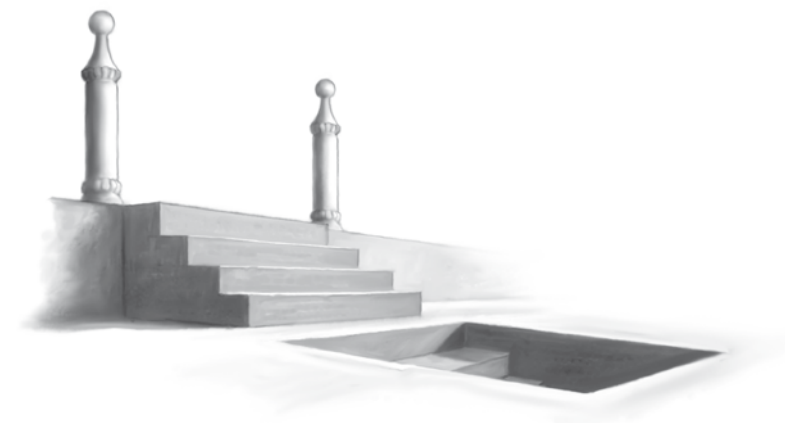
Erec mærkede efter om billedet af hans mor var i lommen og sikrede sig at brillerne stadig hang rundt om halsen. „Tager du ikke med?“

„Njah, jeg tror hellere jeg vil blive her og se hvad barnepigen gør når hun finder Danny under sengen. Skynd dig af sted!“

Trevor lå og snorkede på sofaen sammen med sine actionfigurer der forestillede Super A-holdets vogter i fjederbold, Frank N. Stein, samt en kyklop. Erec var sikker på at de to figurer sloges i Trevors drøm. Han spurtede ned ad trapperne og løb tre blokke før han turde se sig tilbage. Barnepigen var ingen steder at se.

2

Fortovet som åbnede sig

For enden af husblokken havde en kæmpe menneskemængde samlet sig bag en afspærring. Super A-holdets stjerne, 'Store' Goh Liat, kom slentrende i et par shorts, en stramtsiddende T-shirt og holdets karakteristiske klap for øjet, mens han spillede med sine enorme muskler.

Erec ville ønske at Trevor var her sammen med ham. Trevor ejede alle Super A-holdets spillekort og figurer, vidste alt om spillerne og havde set alle deres film. Han var endda vild med det fedtede snask der blev serveret på alle Super A-holdets fastauranter. En mand fulgte efter Goh Liat med et filmkamera og en anden kastede en vægtstang til ham som han kastede højt op i luften som en tamburmajorstav. Han greb den bag ryggen, drejede rundt og sendte kameraet et colgatesmil.

Erec ville gerne blive stående og se på, men hans fødder steppede

ivrigt på fortovet for at komme videre. Han maste sig igennem den voksende menneskemængde og lod sine fødder dirigere ham ned ad en gyde.

En dreng på hans egen alder gik grinende forbi med sine forældre. Erec spekulerede på hvordan det mon ville være at have en rigtig far i stedet for ham som havde forladt ham da han var tre år. Måske endda forældre som var lykkeligt gift og som ville købe is til ham når de var ude at gå tur. Hans far var et sted derude, men Erec var ikke interesseret i at lede efter ham.

Der var lang kø ved pølsevognen uden for Hovedbanegården. Folk gik hurtigt forbi og hans mor var ingen steder at se. Han stoppede op foran Herman Hyls 'Verdens Bedste UnderTøj' og så sig omkring.

Det her var bare toppen ... at blive gennet til at gøre ingenting af en tågetanke. Og så, uden at vide hvordan, røg hans hånd ned i lommen.

Billedet, selvfølgelig. Han var nødt til at spørge om nogen havde set hans mor. Den lille, tykke mand i pølsevognen havde været der i går aftes da de købte hotdogs. Måske kunne han huske hende.

„Skulle det være en hotdog, knægt?“ Manden lod sine pølseagtige fingre glide igennem det der var tilbage af hans fedtede, sorte hår.

Erec trak billedet frem. „Jeg leder faktisk efter ...“

„Hva' vil du?“ Manden så forbi Erec på køen som blev længere og længere. Erec holdt billedet op. Pølsemanden tabte underkæben og skulede tilbage til Erec. „Jeg har aldrig set hende før.“ Han pillede ved pølsetængerne.

„Hvordan kunne du vide at jeg leder efter hende?“

Manden i pølsevognen gloede på den næste i køen. „Hvad skulle du ellers spørge mig om? Næste!“

„Men vi var her i går ...“

„Næste!“

Manden i køen bag Erec trådte frem og bestilte en sodavand. Erec sparkede til en sten og gik videre. Pølsemanden kunne altså ikke huske hans mor så det ville være ret meningsløst at spørge en masse fremmede om de havde set hende.

Han tænkte så det knagede mens han gik over vejen og stødte næsten ind i en mand som arbejdede i en avis-kiosk. Manden var tynd med mørkeblå, vildtudseende øjne og tyndt brunt hår. Der var noget ved ham som fik Erec til at gyse. Han virkede bekendt på en underlig måde, som om han havde været med i et af Erecs mareridt.

En pige på Erecs alder med langt, mørkt, bølget hår og karamelhud kom løbende hen til ham fra kiosken efter at have ekspederet en kunde. „Lad mig gætte,“ sagde hun. „Jeg er ret god til at gætte. Slik, ikke? Nej, det er mere seriøst. Måske noget til din mor. Et ugeblad?“

Aviskioskmanden sagde: „Skal du købe noget?“ Erec rystede på hovedet og manden lagde armene over kors. „Så spilder du min tid, knægt.“

Erec stak hånden i lommen og trak billedet frem. „Har du set hende her?“

Manden rev billedet ud af hånden på Erec. „Hvor har du det fra?“

Den mørkhårede pige så på billedet og gjorde store øjne.

Manden trådte et skridt nærmere. „Det her er ikke et kontor for forsvundne slægtninge. Er du ikke lidt for ung til at rende rundt her helt alene?“ Han rykkede tættere på. Lidt *for* tæt. „Er du faret vild? Hvad hedder du?“

Mandens aftershave lugtede bekendt og afskyeligt. Erec fik kuldegysninger og var lige ved at kaste op. Han snuppede billedet og gik hurtigt sin vej.

„Vent!“ Pigen løb efter ham. Hendes mørkebrune øjne funkede idet hun vinkede med en chokoladebar over hovedet. „Du glemte denne her.“

Erec lagde mærke til at hendes kjole var for lille og havde flere forskellige farver. Han havde aldrig set tøj der var lappet sammen så mange steder. „Jeg købte ikke noget slik,“ sagde han.

Hun puttede chokoladebaren ind i hans hånd og hviskede: „Jeg har set hende. Hende på billedet. Mød mig foran blomsterbutikken rundt om hjørnet.“ Hun skyndte sig at løbe.

Erec så efter pigen der nu fik skældud af manden i kiosken. Det var slet ikke til at tro at hun genkendte hans mor.

Det var som om tiden gik i stå da han stod foran blomsterbutikken og ventede. Lige da han troede at han ventede forgæves, kom pigen færende rundt om hjørnet. „Jeg hedder Bethany Stygh. Min onkel Jarl må ikke se os tale sammen. Tro mig, ham ønsker du ikke at lære at kende og desuden kan jeg ikke lide den måde han så på dig.“

„Så er vi to.“ Erec kastede et blik i retningen af kiosken og forventede næsten at Bethanys onkel Jarl ville komme susende rundt om hjørnet hvert øjeblik det skulle være.

„Det er okay. Han har sendt mig af sted efter kaffe.“ Bethany pegede på en lille, mørk kaffebutik. Hun stirrede et øjeblik på Erecs glasøje og kiggede så væk. „Lad mig se billedet en gang til.“ Erec rakte hende billedet. „Den er god nok, det er helt sikkert hende. Jeg har arbejdet her det meste af mit liv. Jeg ser en del. Især alt det underlige.“

„Hvad var underligt? Hvor så du min mor?“

Bethany blev bleg. „Er det din *mor*? Det burde jeg have gættet.“ Hun så ned. „Men, altså ... jeg så hende i morges. Hun gik ned i det der underjordiske sted. Det lægger jeg altid mærke til når folk gør.“

„Hvad? Undergrundsbanen?“ spurgte Erec.

„Nej. Det er ligesom en hemmelig gang under jorden. Jeg sagde jo at der sker underlige ting her. Hun var sammen med to store mænd. Det så ud som om ...“ Hendes stemme blev lavere.

„Hvad?“

„Som om hun blev taget med et sted hen,“ sagde Bethany. „Som om hun ikke kunne komme væk fra dem. Her i morges tog onkel Jarl mig med herhen klokken fire, en time tidligere end sædvanligt. Det var mørkt og koldt og rigtig forfærdeligt. Jeg blev sat til at gøre alt arbejdet alene, og onkel Jarl sad bare og kiggede ud i luften lige indtil de to store mænd med klap for øjet dukkede op med hende. Hun så rigtig gal ud, og min onkel løb over til dem som om han havde ventet på at de skulle komme.“

Erec mistede pusten. Det føltes som om han var ved at kollapse. Så var hans mor altså ikke okay alligevel. „Er du sikker på at det var hende?“

„Helt sikker. De stod under en gadelampe.“

„Vis mig hvor den underjordiske gang er. Jeg er nødt til at finde hende.“

Bethany lagde armene over kors. „Det er altså ikke så simpelt.“

„Hvad mener du? Lad os komme af sted.“

„Man kan ikke bare gå ind.“

„Hvorfor ikke?“ Erec tog fat om Bethanys håndled og hev hende i retning af Hovedbanegården. Hun hev hånden til sig.

„Hør nu her. Jeg prøver jo at fortælle dig noget. Det er ikke en del af det almindelige undergrundssystem. Det er en ... speciel undergrundsbane eller noget i den retning. Jeg har set folk bruge den i årevis. Den er skjult og min onkel holder øje med den hele tiden. Han må vide noget om den, men det vil han aldrig indrømme.“

Hendes ansigt blev mildere. „Men, altså, jeg har fundet ud af hvordan den fungerer. Jeg har udspioneret pølsemanden George. Det er ham der åbner den. Folk siger et kodeord til ham, og så trækker han i et håndtag inde i vognen. Fortovet glider op og en masse trapper nedad kommer til syne. Når folk er gået ned igennem fortovet smækker det i over hovedet på dem. Det er underligt ... folk går forbi som om de overhovedet ikke kan se det, men jeg ser det soleklart.“

Erec tog hænderne op foran ansigtet. Så det var derfor han var her. Hans mor var i fare. Tågetanken havde fortalt ham at hun ikke var kommet til skade, og han håbede at det forblev sådan.

„Tror du på mig?“ Bethany så på ham.

Erec nikkede. Hvorfor vidste han ikke helt. „Hvordan kommer jeg ind?“

„Vi giver George kodeordet og løber ned ad trapperne. Vi skal bare passe på at min onkel ikke ser os. Hvis han gør det, er det ude med os.“

„Vi? Os? Nej, det tror jeg ikke. Jeg tager af sted alene.“

Bethany stod uroligt på benene, men så ham direkte ind i øjet. „Aftalen er at jeg tager med dig, ellers får du ikke kodeordet.“

„Men du kunne jo blive fanget under fortovet.“

„Det kunne du også.“

„Jeg bliver nødt til at finde min mor, men du behøver ikke tage af

sted. Det sidste jeg ønsker er at blive jagtet af din onkel. Han vil helt sikkert lede efter dig.“

„Han ved ikke at jeg kan komme derind.“ Hun tog fat i hans arm. „Jeg har tænkt på at komme væk i en evighed. Onkel Jarl er ligeglad med mig. Han er bare nødt til at tage sig af mig fordi mine forældre døde da jeg var lille. Han tvinger mig til at arbejde nat og dag, og han vil ikke engang købe en ny kjole til mig.“ Hun så ned på sin snavsede, lappede kjole.

„Men hvad nu hvis vi ikke kan komme tilbage? Hvad nu hvis det er et skjulested for kriminelle?“

„Jeg tør godt tage chancen. Jeg har altid gerne villet se hvad der var dernede. Og den bedste måde at starte på ville være at hjælpe dig med at finde din mor.“

Erec brød sig ikke om idéen om at blive jagtet af Bethanys onkel Jarl, men omvendt var han heller ikke vild med tanken om at gå under jorden alene. „Hvordan slipper vi igennem uden at han opdager os?“

De kiggede rundt om hjørnet. Onkel Jarl løb op og ned ad gaden for at finde Bethany. „Han leder efter mig. Lad os gå rundt om blokken. Vi kan gemme os bag menneskemængden og dukke os når vi når hen til pølsevognen. Lad som om du binder dit snørebånd.“

Heldigvis kom der flere og flere mennesker til Hovedbanegården. Erec og Bethany gik bag tre mænd i blå jakkesæt hen til Herman Hyls undertøjsforretning og dukkede sig da de nåede pølsevognen. Bethany pegede på nogle trapper tæt ved en væg. De så ikke ud til at føre nogen steder hen.

Pølsemanden George så på dem med hævede, buskede øjenbryn. „Er det nu dig igen? Har du tænkt dig at købe noget denne gang? Hvis du er ude på narrestreger, knægt, så foreslår jeg at du finder et andet sted.“

Bethany så op. „Der er mere mellem luft, vand og jord. Gammel trolddom, hør mine ord.“

Georges øjenbryn skød i vejret og hans ansigt mildnedes. „Det er løgn. I er jo ikke andet end børn.“

Bethany så lige så bekymret ud som Erec følte sig. Hun så på George

og gentog, denne gang højere: „Der er mere mellem luft, vand og jord. Gammel trolddom, hør mine ord.“

George løftede hænderne. „Okay, okay. Har I de tres spir?“

„Hvad?“ Erec stak hænderne i de tomme lommer.

„Tredive for jer hver. I tror vel ikke at det er gratis?“ Han så mistænksomt på dem.

Erec rynkede øjenbrynene. „Så mange penge har vi ikke engang derhjemme.“

Bethany smilede bredt. „Jeg har 98 dollars og 63 cents i min pung.“

Erec var imponeret. „Hvordan ved du nøjagtig hvad du har?“

Hun trak på skuldrene. „Jeg er god til tal.“

Erec brød sig ikke om idéen og rystede på hovedet. „Vi skal måske også betale tres for at komme tilbage. Måske bliver en af os nødt til at blive dernede.“

„Jeg skal ikke tilbage.“ Hun tog fat om Erecs håndled. „Jeg lover at du må få pengene hvis der kun er nok til at én af os kan komme tilbage.“ Hun talte tres dollars op.

George spidsede munden og trommede på disken med sine pølsefingre. „I gemmer jer måske for nogen?“ Han så over skulderen mod kiosken.

„Hvad kommer det dig ved? Her.“ Bethany lagde pengene på disken.

„Hmm.“ Georges ansigt så knap så hårdt ud. „Nej, det kommer vel ikke mig ved.“ Han tog pengene og smilede. „Kodeordet én gang til, tak.“

Bethany tog Erecs hånd. „Er du klar til at løbe?“ Hun nikkede til George. „Der er mere mellem luft, vand og jord. Gammel trolddom, hør mine ord!“

George skubbede et rødt stykke stof til side og trak i et skinnende metalhåndtag. „Skal I ikke have noget med jer, unger?“

„Nej,“ sagde de begge.

Bethany og Erec fór hen til trappetrinene. Fortovet åbnede sig lige foran deres øjne og flere trin førte ned i mørket. Erec og Bethany nåede lige at løbe ned ad trapperne inden fortovet atter lukkede sig over dem.

Erec var sikker på at han hørte George råbe noget om at de kunne købe noget nyt og dejligt undertøj hos Herman Hyl hvis de havde brug for det.

3

BAS station

Fortovet knaldede så hårdt i over deres hoveder, at Erec spekulerede på hvad der mon var sket hvis de havde været langsommere. Der hang skarpe lygter og blinkede i det lave, skrånende loft. Bethany og Erec løb ned til en trappeafsats hvor flere trin fortsatte nedefter. Disse førte ned til endnu en afsats, som førte til endnu én. Udmattede af at løbe satte de farten ned og begyndte at gå.

„Tror du trapperne fortsætter for evigt?“ spurgte Bethany.

Erec så sig tilbage. „Det vil nok føles som en evighed når vi skal op igen.“

Bethany så fremad. „Jeg har i årevis spekuleret på hvad der var her nede.“

Luften blev tykkere jo længere de kom ned. Den var tung; nærmest livløs. Det blev mere ubehageligt for hvert skridt de tog, indtil hvert

åndedrag føltes kvælende. Erec tørstede efter frisk luft. Han følte trang til at løbe op igen, men huskede så på at moren havde brug for ham. Bethanys læber var presset sammen og hun kneb øjnene i.

Efter utallige trapper endte de ved en grå metaldør uden dørhåndtag. De pressede begge på døren, men den gav sig ikke. På et skilt ved siden af døren kunne de læse: *Velkommen til BAS (BetalingAlleStoppesteder) station, vores nye og forbedrede transportcentrum, med nye og forbedrede afgifter, overvåget af Prins A/S.* Under skiltet var en rød knap.

Erec gestikulerede. „Efter dig.“

Bethany trykkede højtideligt på knappen. Døren gled op og de nåede lige akkurat igennem før den smækkede i bag dem. De trådte ind på en oval station der så ud til at være lige så stor som Hovedbanegården. Folk i alle former, farver og størrelser ilede frem og tilbage: mænd i jakkesæt, lærere med skoleklasser, kærestepar og familier. Børn strejfede omkring i små flokke og nogle var ikklædt underlige, sølvskinnende jakker og bukser, mens andre bar lange kåber og kapper med blå eller sorte hætter.

„Det må være en underjordisk del af Hovedbanegården,“ tænkte Erec højt. Luften omkring ham føltes stadig underlig. Der var noget forkert ved den, næsten som om den vejede mere. Den tyngede ham psykisk. „Jeg får stress af at være her. Jeg ved ikke hvorfor.“

„Jeg har det på samme måde. Det hele virker lidt uhyggeligt, som om hele verden pludselig er ked af det ... eller gal, på en eller anden måde.“

Der var meget højt til loftet og restauranter og butikker lå så langt øjet rakte. Nogle af dem kendte de: Super A-holdets fastauranter og 'Burger Rama', men de fleste af dem var nye og havde interessante navne som 'Iskold Skyhøj', 'Animalsk eller Mineralsk VegetarKøkken', 'En Helt Anden Historie' og 'Smeltet LavaFlødeis'. Der syntes også at være en del undertøjsbutikker.

„Der er meget renere hernede end på resten af Hovedbanegården,“ sagde Bethany. „Og se den butik dér; 'Intet Postyr FlyveUdstyr'. Hvordan kan sådan en butik overleve på en togstation?“

„Ja, og alle de mærkelige undertøjsbutikker. Jeg fatter det ikke.“

„Det kan være at folk glemmer at pakke deres undertøj.“ Bethany trak på skuldrene.

Erec kiggede ind ad et butiksvindue. „Jeg kan ikke engang få øje på noget undertøj i de butikker. Kun noget skinnende, underligt tøj.“

„Det kan være de gemmer det i baglokalet, så de der har glemt deres undertøj ikke bliver til grin.“

Erec grinede. „Helt ærligt.“ Den underlige atmosfære på stationen fik ham næsten til at glemme den trykkende tristhed der var i luften. „Hey, hvad var det?“ Hans finger stod stille i luften.

„Hvad?“ Bethany puffede nervøst til ham med albuen. „Jeg kan ikke se noget.“

„En dør forsvandt.“ Han vendte sig om mod hende. „Jeg troede det var noget jeg bildte mig ind, men så så jeg det igen. Se.“ Overalt langs væggene gik folk ind ad tynde døre som forsvandt når de lukkede. Nye døre dukkede op og folk slentrede afslappet ud ad dem. Nogle købte kaffe hos 'Undergrunden' og gik tilbage ind ad samme dør, som så forsvandt.

Alle dørene så ens ud: almindelig brunt træ med guldknopper i stedet for håndtag og små guldplader. Sommetider dukkede de op foran en kaffebur og skrumpede så ind til halv størrelse for at kunne passe ind under disken. Folk kravlede igennem dem mens de brokkede sig og spildte deres kaffe.

„Lad os se nærmere på dem,“ sagde Bethany.

„Vi må hellere lede efter min mor.“ Erec vendte sig for at se om den dør de var kommet ud af, var forsvundet. Det var den heldigvis ikke. Den var lavet af malet metal og så noget anderledes ud end trædørene. Over døren blinkede et stort, grønt neonskilt: 'OVERFLADEN'. Erec skubbede til den for at ville sikre sig at den åbnede op ud til trappetrienerne ved fortovet. Den rokkede sig ikke ud af stedet.

En computerstemme summede: „Kodeord?“

Erec gentog kodeordet de havde givet til George, men døren åbnede sig ikke.

Bethany stod et stykke derfra og hev i dørknoppen på en af trædørene. „Den vil ikke åbne.“

En høj mand med en spids næse og fedtet hentehaar skævede til hende igennem en monokel. „Undskyld mig. Forsøger du at bryde ind i mit hus? Er jeg nødt til at tilkalde politiet?“ Han pegede på et skilt med et guldnummer 2211 indgraveret.

„Nej. Undskyld.“ Bethanys ansigt blev højrodt. „Jeg har aldrig set sådan en dørknop før. Jeg ville bare se hvordan den virker.“

Manden skød øjenbrynene i vejret. „Har du aldrig set en Portal-Dør?“ Han hev et kamera frem og tog et billede af dem. „For en sikkerheds skyld.“ Han mumlede en kode efter de var gået. Døren smækkede i bag ham og forsvandt.

„Bethany, døren fra trapperne er låst. Vi er fanget hernede.“

Bethany så chokeret ud. Hun hamrede på døren og sagde kodeordet samt alle de variationer af det som hun kunne finde på. Til sidst gav hun op.

„Nå, jeg er også ligeglad. Jeg vil alligevel aldrig mere tilbage.“ Hun bed sig i læben og Erec tog en dyb indånding af den tunge luft. Det her havde bare at være den rigtige måde at finde moren på ellers var han virkelig på spanden. De gik længere ind på stationen. Efter et par skridt stoppede Bethany og pegede op på et stort hul i loftet. Det summede af liv deroppe. Alt var i bevægelse, og farver sværmede forbi.

„Hvad er det?“ spurgte Erec imponeret.

Bethany så bleg ud. „Det er mennesker.“

Erec kneb øjnene sammen. Hun havde ret. Det var mennesker ... ja, han var sikker på at det var mennesker der fløj rundt deroppe. De fleste af dem var alene eller dannede par, men der var ingen børn. De lignede pendlere i myldretiden, og selv om de var i gang med noget som Erec altid havde drømt om, så de ikke ud til at more sig. De så på deres ure og stødte til tider ind i hinanden og kvitterede med truende næver. De fløj ud og ind ad tunneller tæt ved loftet. Nogle af dem landede på en høj sliske som førte dem ned til selve stationen.

Erec spekulerede på om det mon var en form for livagtige compu-

teranimationer der var lavet for sjov, selv om de så ret virkelige ud.

Bethany havde også svært ved at tage øjnene fra det fantastiske syn. „Tror du de bliver holdt oppe af snore?“

En flyvende mand landede på slisken, rutschede ned på stationsgulvet og stødte ind i Erec med sin mappe.

„Bethany,“ sagde Erec langsomt. „Jeg tror ikke vi er på Hovedbanegården mere.“

„Jeg har set mange underlige ting hele mit liv sammen med onkel Jarl,“ sagde Bethany, „men aldrig noget som dette.“

De gik som i trance og stødte ind i folk fordi de ikke kunne lade være med at se op i loftet. Store folkemængder stimlede sammen foran et kæmpe neonskilt, hvorpå der stod 'ALYPIUM' med store, hvide bogstaver.

„Gad vide hvad Alypium betyder. Tror du det er et sted?“ spurgte Bethany. Længere væk lyste et gigantisk rødt neonskilt 'AORTH' og på et tredje blåtlysende skilt stod der 'ASHONA'.

„Ashona lyder som en zoologisk have for havdyr,“ sagde Erec.

„Åh, lad os tage derhen!“

Erec blev stående og rystede på hovedet. Hvordan skulle han nogensinde finde sin mor her? Hans tågetanke var forsvundet som tanker og tåge gør. „Prøv at se hvor mange børn der skal til Alypium. Det kunne godt se ud som om at der sker noget der.“ Store børneflokkede strømmede mod Alypium-skiltet. Han hørte nogle af dem tale om konkurrencer, men han fangede ikke nok af samtalen til at forstå hvad de talte om. Under Alypium-skiltet bevægede hurtigtgående køer sig igennem enorme buede døråbninger med navnene 'Luftvej' og 'Arterie'.

Køen til Arterie var lang i forhold til Luftvej-køen. En mand med mappe og blåt jakkesæt så på sit ur, slentrede ind ad døråbningen til Luftvej og hoppede. I stedet for at lande på fødderne, svævede han opad med mappen i den ene hånd og den anden hånd udstrakt over sig, som et rør der tillod ham at styre i vinden. Han fløj hen over en bue og forsvandt ud af syne.

„Hold da op,“ sagde Erec. „Så du det?“

En lille, ældre dame prikkede Erec på skulderen. „Skynd dig lidt, min ven. Ellers må du forlade køen.“ Erec så overrasket på hende. Hun så skrøbelig ud, og lige da han skulle til at tilbyde hende sin arm, skubbede hun ham til siden med sin stok. Da hun trådte ind i åbningen til Luftvej, tog hun stokken under armen sammen med sin lille, sorte taske og fløj op i vindtunnelen.

„Gad vide om vi også kan?“ Bethany slog med hovedet så de lange, mørke krøller lagde sig over skuldrene på hende. De så mange tage af sted. Erec kunne ikke holde nysgerrigheden ud og løb hen til startstedet, løftede armene over hovedet og hoppede. Hans fødder ramte jorden. Han hoppede igen og igen, først med den ene arm i vejret, så den anden, indtil han lagde mærke til at folk i den hastigt voksende kø så fnisende og chokeret på ham.

Erec kunne mærke varmen i kinderne. Han tog fat i en fnisende Bethany og hørte nogen sige: „... tro at han er fem år eller sådan noget ...“

„Så vi tager Arterien i stedet for?“ grinede Bethany.

„Fint.“

Erec forlod med glæde Luftvejen, og sammen gik de over til Arteriekøen som var omgivet af metalrækværk som til køen ved en rutschebane i en forlystelsespark. „Jeg fatter altså ikke det her sted. Tror du Arterien er en forlystelse?“

Bethany trak på skuldrene. Hun lyttede til nogle drenge der stod foran dem.

En lav, slank dreng med filtret rødt hår talte meget hurtigt. „Min far siger at *alle* vil være der. Selv nogle af Super A-holdets børn. Men de har ikke bedre chancer end os. Gad vide om de kommer til at sove sammen med os på slottet?“ Drengen havde en af de sølvgrå jakker på. Den bevægede sig som skinnende lava.

En høj dreng med lyst hår på Erecs alder svarede: „De vil helt sikkert være på slottet, men de kommer ikke til at bo sammen med os. De får deres egne værelser.“

Den rødhårede dreng så skuffet ud. „Men vi kommer stadig til at se dem.“

Køen begyndte at bevæge sig og drengene gik rundt om et hjørne. Efter et stykke tid hørte Erec den lyshårede dreng overtale den rødhårede til at tage 'Elevatoren' i stedet for Arterien. „Jeg ved godt det tager længere tid, men jeg har aldrig prøvet det og jeg har hørt at det skulle være noget helt specielt. Hey, du har stadig undertøj på.“

„Ups!“ Den rødhårede dreng grinede og hev jakken af. Stoffet smeltede imellem fingrene på ham, men gik alligevel ikke fra hinanden. Han proppede det i baglommen, men det meste af det gled op igen. Da han drejede om køens sidste hjørne hang jakken fast i rækværket og blev hevet ud af lommen på ham uden at han lagde mærke til det. Han løb igennem en smal bue med et skilt hvorpå der stod 'Elevator'.

„Hey,“ råbte Erec. „Din jakke!“ Drengen forsvandt igennem buen.

Erec tog jakken som føltes overraskende kølig, blød og glat ligesom flydende metal.

„Vi kan lige så godt gå denne her vej.“ Erec og Bethany gik også igennem buen.

Det lignede en forlystelse fra en forlystelsespark, hvilket virkede underligt når man tænkte på den sørgmodige stemning som strålede ud fra stedet. En mand med sribet vest med påskriften 'MagiLinjen' spurgte: „Hvor mange?“ uden egentlig at se på dem.

„To.“ Manden skubbede dem hen til en hvid streg der var malet på gulvet. Et øjeblik efter blev de løftet i vejret af noget der lignede en skilift. Sæderne var polstrede og dejlige at sidde på, og en bred stang var forbundet til et kabel som forsvandt i et hul i loftet. Manden spændte dem fast og trak en polstret stang ind under armene på dem. Han stak dem hver en papirpose og kastede tykke tæpper med bløde hætter over dem.

Stoleliften svævede igennem en lang, mørk tunnel. Skarpe lys susede rytmisk forbi i mørket og vinden piskede ind i ansigterne på dem.

„Hold da op,“ sagde Erec efter et stykke tid. „Sikke en tunnel.“

„Jeg tør vædde med at vi stadig er under jorden,“ råbte Bethany.

Som et lyn fra en klar himmel blev mørket flænget af en lysekspllosion og et stort, grønt ansigt dukkede op lige foran dem. Erec snappede

EREC REX
DRAGENS ØJE
KAZA KINGSLEY

efter vejret. Var det virkelig ...? Ja. Det var Frihedsgudinden. De måtte være kommet ud af hendes fakkell, men de havde så meget fart på at det ikke var til at sige. Erec og Bethany så sig overraskede tilbage og kunne ikke andet end se til mens Frihedsgudinden og New York forsvandt af syne.